

Datum van inontvangstneming : 06/03/2018

Zaak C-58/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

30 januari 2018

Verwijzende rechter:

Justice de paix du canton de Visé (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 januari 2018

Verzoeker:

[REDACTED]

Verweerster:

Belfius Bank NV

[OMISSIS]

Justice de paix

du canton de

Visé (vredegerecht Wezet, België)

VONNIS [Or. 2]

[OMISSIS]

BETREFT:

[REDACTED] wonende te [OMISSIS] Blegny [OMISSIS]

Verzoeker

TEGEN:

BELFIUS BANK NV (voorheen DEXIA BANK BELGIË), [OMISSIS] met maatschappelijke zetel te [OMISSIS] Sint-Joost-ten-Node, [OMISSIS]

Verweerster

[OMISSIS]

[OMISSIS] **[Or. 3]**

[OMISSIS]

FEITEN

Op 8 mei 2012 heeft ██████████ een overeenkomst [opschrift van de overeenkomst] gesloten met SPRL HOME VISION [OMISSIS].

Bij deze overeenkomst heeft HOME VISION zich ertoe verbonden een fotovoltaïsche installatie te plaatsen ter waarde van 40 002 EUR – waarvan ██████████ de betaling op zich heeft genomen – en het geleende bedrag volledig [terug te betalen] aan ██████████ in maandelijkse termijnen van 622,41 EUR, terwijl ██████████ de groenestroomcertificaten die deze installatie gedurende tien jaar zal opleveren, heeft overgedragen aan HOME VISION.

Op 10 mei 2012 heeft HOME VISION een factuur van 40 002 EUR gestuurd naar ██████████ voor „*Fotovoltaïsche installatie – materiaal en arbeid*”.

Op 22 mei 2012 heeft DEXIA BANK NV aan ██████████ een [OMISSIS] lening verstrekt voor een bedrag van 40 002 EUR met een looptijd van 120 maanden, af te lossen in maandelijkse termijnen van 427,72 EUR.

[OMISSIS]

Dezelfde dag is het bedrag overgemaakt aan ██████████ die het op zijn beurt heeft doorgestort aan HOME VISION.

Vast staat dat de fotovoltaïsche installatie nooit is geplaatst. **[Or. 4]**

Op 5 december 2013 is HOME VISION failliet verklaard.

Vast staat dat ██████████ de maandelijkse aflossingen van de lening meer dan vier jaar heeft betaald, totdat hij op 21 december 2016 een vordering heeft ingesteld om de overeenkomst te ontbinden wegens een tekortkoming aan de zijde van BELFIUS en om van elke op hem rustende verplichting tot terugbetaling te worden bevrijd.

Bij op 15 mei 2017 neergelegde conclusie heeft ██████████ naast een verwijzing [van BELFIUS] in de kosten een verklaring voor recht gevorderd dat de kredietovereenkomst van 22 mei 2012 ongeldig is, en dat hij sinds december 2016 is bevrijd van alle terugbetalingsverplichtingen.

■

Bij op 18 december 2017 neergelegde [OMISSIS] conclusie heeft BELFIUS die vorderingen betwist, en subsidiair voorgesteld dat een prejudiciële vraag zou worden voorgelegd aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

BESLISSING

Het verzoek van ■ is gebaseerd op artikel 19 van de wet [van 12 juni 1991] op het consumentenkrediet [(*Belgisch Staatsblad* van 9 juli 1991, blz. 15203; hierna: „wet op het consumentenkrediet”) en op een fout van [BELFIUS] ten tijde van de kredietverlening.

1. Artikel 19 van de wet op het consumentenkrediet

[de toepassing van deze bepaling wordt door de rechter van de hand gewezen]
[OMISSIS] **[Or. 5]**

[OMISSIS]

2. Fout van BELFIUS

■ lijkt BELFIUS te verwijten artikel 15 (of 10 en volgende?) [van de wet op het consumentenkrediet] te hebben geschonden door hem een bedrag te hebben uitgeleend dat te hoog is in verhouding tot zijn inkomen, en hij leidt hieruit af dat de overeenkomst ongeldig is uit het oogpunt van artikel 19 [van de wet op het consumentenkrediet].

Er bestaat geen verband tussen artikel 19 [van de wet op het consumentenkrediet] en de fout die BELFIUS wordt verweten.

Artikel 15, eerste alinea, van de wet op het consumentenkrediet (huidig artikel VII.75 van het Wetboek van economisch recht) bepaalt evenwel dat „[d]e kredietgever en de kredietbemiddelaar [...] verplicht [zijn] om voor de kredietovereenkomsten die zij gewoonlijk aanbieden of waarvoor zij gewoonlijk bemiddelen, het krediet te zoeken dat qua soort en bedrag het best is aangepast, rekening houdend met de financiële toestand van de consument op het ogenblik van het sluiten van de kredietovereenkomst en met het doel van het krediet.”
[Or. 6]

In artikel 15, tweede alinea, van de wet op het consumentenkrediet (huidig artikel VII.77, lid 2, van het Wetboek van economisch recht) is bepaald dat „[d]e kredietgever [...] slechts een kredietovereenkomst [mag] sluiten wanneer hij, gelet op de gegevens waarover hij beschikt of zou moeten beschikken, onder meer op basis van de raadpleging geregeld door artikel 9 van de wet van 10 augustus 2001 betreffende de Centrale voor kredieten aan particulieren, en op basis van de informatie bedoeld in artikel 10, redelijkerwijze moet aannemen dat de consument in staat zal zijn de verplichtingen voortvloeiend uit de overeenkomst, na te komen.”

Artikel 10 [van de wet op het consumentenkrediet] (huidig artikel VII.69, lid 1, van het Wetboek van economisch recht) ziet op „*de juiste en volledige informatie [die aan consumenten wordt gevraagd,] die de kredietgever noodzakelijk acht om hun financiële toestand en hun terugbetalingsmogelijkheden te beoordelen*”.

Krachtens deze bepalingen dient [BELFIUS] na te gaan of het krediet wenselijk is, waarbij de kredietgever ertoe gehouden is van de overeenkomst af te zien indien hij meent dat de consument niet in staat is tot terugbetaling.

Die bepalingen zijn in casu uitermate belangrijk. Het staat namelijk vast dat [REDACTED] een kunstenaar, ten tijde van de sluiting van de overeenkomst voornamelijk werkloosheidsuitkeringen ontving, en daarnaast een beperkt aanvullend inkomen voor een nettobedrag van niet meer dan 1 900 EUR per maand.

Aangezien de leningsovereenkomst en de overeenkomst betreffende de fotovoltaïsche installatie niet met elkaar verbonden waren, diende BELFIUS bij de beoordeling van de solvabiliteit van [REDACTED] geen rekening te houden met de door HOME VISION in de samenwerkingsovereenkomst met [REDACTED] toegezegde maandelijkse bedragen.

Bovendien beschikte [REDACTED] – na aftrek van de maandelijkse lasten, die hoofdzakelijk bestonden uit de aflossing van twee hypothecaire leningen voor een bedrag van 421,67 EUR per maand – over minder dan 1 500 EUR per maand, zodat hoogst onzeker was of hij in staat was maandelijks 427,72 EUR af te lossen voor een lening van 40 002 EUR. **[Or. 7]**

BELFIUS is evenwel van mening dat de hierboven aangehaalde bepalingen van Belgisch recht in strijd zijn met artikel 5, lid 6, van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 [inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (PB 2008, L 133, blz. 66); hierna: „richtlijn 2008/48”], waarin is bepaald dat „*[d]e lidstaten [...] erop toe[zien] dat de kredietgevers en, in voorkomend geval, de kredietbemiddelaars de consument een passende toelichting verstrekken om hem in staat te stellen te beoordelen of de voorgestelde kredietovereenkomst aan zijn behoeften en financiële situatie beantwoordt*”, zodat de consument dient te beoordelen of het krediet wenselijk is, zonder dat op de kredietgever een algemene verplichting rust om het best aangepaste krediet te zoeken.

BELFIUS verzoekt subsidiair dat aan het Hof van Justitie van de Europese Unie twee prejudiciële vragen worden gesteld over de eventuele tegenstrijdigheid tussen het Belgische recht en [richtlijn 2008/48].

Dit verzoek moet worden ingewilligd, aangezien het voor de beslechting van het geding van essentieel belang is om te vernemen of

1) ten eerste, de wenselijkheid van het krediet dient te worden beoordeeld door de consument, die als enige verantwoordelijk is voor de ondertekening van de

overeenkomst, dan wel door de kredietgever, die aansprakelijk kan worden gesteld indien de financiële toestand van de consument de terugbetaling niet toelaat, en

2) ten tweede, op de kredietgever al dan niet een algemene verplichting rust om het best aangepaste krediet te zoeken.

OM DEZE REDENEN:

[OMISSIS]

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen: **[Or. 8]**

1.

a) Staat artikel 5, lid 6, van richtlijn 2008/48 van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten, voor zover deze bepaling tot doel heeft de consument in staat te stellen te beoordelen of de voorgestelde kredietovereenkomst aan zijn behoeften en financiële situatie beantwoordt, in de weg aan artikel 15, eerste alinea, van de wet op het consumentenkrediet (ingetrokken en inmiddels vervangen door artikel VII.75 van het Wetboek van economisch recht), voor zover daarin is bepaald dat de kredietgever en de kredietbemiddelaar verplicht zijn om voor de kredietovereenkomsten die zij gewoonlijk aanbieden of waarvoor zij gewoonlijk bemiddelen, het krediet te zoeken dat qua soort en bedrag het best is aangepast, rekening houdend met de financiële toestand van de consument op het ogenblik van het sluiten van de kredietovereenkomst en met het doel van het krediet, omdat bij laatstgenoemde bepaling aan de kredietgever of kredietbemiddelaar een niet in die richtlijn neergelegde algemene verplichting wordt opgelegd om voor de consument het best aangepaste krediet te zoeken?

b) Staat artikel 5, lid 6, van richtlijn 2008/48 van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten, voor zover deze bepaling tot doel heeft de consument in staat te stellen te beoordelen of de voorgestelde kredietovereenkomst aan zijn behoeften en financiële situatie beantwoordt, in de weg aan artikel 15, tweede alinea, van de wet op het consumentenkrediet (ingetrokken en inmiddels vervangen door artikel VII.77, lid 2, eerste alinea, van het Wetboek van economisch recht), voor zover daarin is bepaald dat de kredietgever slechts een kredietovereenkomst mag sluiten wanneer hij, gelet op de gegevens waarover hij beschikt of zou moeten beschikken, onder meer op basis van de raadpleging die wordt geregeld door artikel 9 van de wet van 10 augustus 2001 betreffende de Centrale voor kredieten aan particulieren, en op basis van de informatie als bedoeld in artikel 10, redelijkerwijs moet aannemen dat de consument in staat zal zijn de uit de overeenkomst voortvloeiende verplichtingen na te komen, omdat laatstgenoemde bepaling tot gevolg heeft dat de kredietgever zelf de wenselijkheid van een eventuele kredietverlening dient te beoordelen in de plaats van de consument? **[Or. 9]**

2. Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, moet richtlijn 2008/48 van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten dan aldus worden uitgelegd dat de kredietgever en de kredietbemiddelaar steeds verplicht zijn de wenselijkheid van een eventuele kredietverlening te beoordelen in de plaats van de consument?

[OMISSIS].